

[Erhard Jakobsen]

Jeg kan kun sige til statsministeren – og jeg er sikker på, at undervisningsministeren kan sætte en ny tekst på den sang – »Løft dit hoved, du raske gut«. Der må være en mulighed for at lave en sang, og der er brug for den.

Ét opmuntrende moment må være – jeg skal nok lade være med at tale om økonomi, for det er der jo nye folk der tager sig af nu, har jeg forstået – at statsministeren i hvert fald tydeligt kan se, at han har langt bedre vilkår nu end tidligere, for han har fået en langt bedre opposition end den, han havde før.

Når jeg tænker på, hvad Det Radikale Venster tillod sig af hestehandler og studehandler, af krav og trusler for at komme igennem med sine ønsker, så står man nu over for nogle lammefromme Centrum-Demokrater, der, sådan som vi også har vist det i dag, er parat til at bøje sig for de politiske realiteter, ikke af kærlighed eller sympati eller had, men blot ud fra det synspunkt, som burde være selvfølgeligt: dette land skal regeres. Det er blevet trekløverpartierne ubehagelige opgave at skulle regere det, og så må vi andre jo også bidrage til, at det nogenlunde kan lade sig gøre, for det er i vores alle sammens interesse, at det bliver gjort.

Det var ud fra det synspunkt, vi i dag ikke skiftede standpunkt med hensyn til forringelser af det sociale område, men simpelt hen sagde: Denne regering skal da ikke trække sig tilbage på grund af en dagsorden. Det kan man da ikke. Men det betyder ikke, at regeringen ikke må regne med, at på de væsentlige sociale områder er det selvfølgelig ikke med vores stemmer, de nævnte ting skal gennemføres.

Må jeg i den forbindelse sige, at med hensyn til besparelser er Centrum-Demokraternes linje også ganske klar. Til enhver minister, der vil komme og sige: Inden for mit ministerium kan jeg undvære 10 mennesker, 15 mennesker, 20 mennesker, 50 mennesker, siger vi: Hr. minister, det er din sag. Du undværer dem, du kan undvære, for det er dit ansvar. Men begynd ikke at spare nogle folk i Gladsaxe Kommune eller andre steder, for det er ikke dig, der kommer til at bære følgerne af det. Derfor vil vi se helt forskelligt på de besparelser, der kan blive tale om. Men jeg skal lige advare: Kun 6 øre af hver skattekrone går til administration, og derfor er det meget begrænset, hvor mange skattelettelser man kan hente dér, lige så begrænset som det er, når vi taler om brugerbetaling, med-

mindre man vil falde i den grøft, som vi i dag har advaret imod, og den, som statsministeren selv sagde i sin åbningstale at man ikke ville falde i. Hvis man ikke vil begynde at gå ind på det område, der hedder social omfordeling, er der ikke penge at hente.

Det, man nævner gang på gang – det er jo næsten det eneste, man kan få ud af folk, der taler brugerbetaling – er bibliotekerne. Jeg skal meget fraråde, at man begynder at tage penge for at låne bøger ud, men hvis man gør det, betyder det med 85 millioner udlån a 5 kr. 500 mio. kr. rundt regnet og a 10 kr. en lille milliard kroner. Det tror man da ikke at man kan lave skattelettelser for? Det har ikke noget med skattelettelser at gøre. Jeg har ikke trukket fra i de beløb, hvad ordningen koster at administrere, men det er formentlig betydelige beløb. Det er altså brugerbetaling!

Vi går ikke imod brugerbetaling; det kan man ikke, for det har vi i forvejen. I en så udmærket kommune som den, jeg bor i, er der da masser af ting, vi må betale for, og det er i orden. Vi skal måske også betale mere. Men det er ikke regeringens sag, det er ikke Folketingets sag. Jeg er skeptisk, for jeg er bange for, at hvis man vil indføre en brugerbetaling, der skal kunne medføre skattelettelser, skal man over til at lave en social omfordeling, som, så vidt jeg ved, hverken Venstre- eller konservative politikere faktisk ønsker, når de tænker sig om. Det tror jeg ikke på – og det håber jeg heller ikke er tilfældet.

Jeg har tidligere i dag været inde med en advarsel mod dette med at tale om en større produktivitet og så sammenligne med erhvervslivet, og det tror jeg vi kan tale os til rette om.

Jeg har også en anden advarsel, og den gælder det med at tale om en privat sektor og en offentlig sektor. Hvad er det for en grænse? Ude hvor jeg bor, går jeg ind på et kontor, hvor der er nogle mennesker, der laver noget kontorarbejde, altså noget bureaukrati. Dem går jeg hen til og siger: Jeg skulle gerne have nogle penge. Og det får jeg så, for jeg har nogle penge stående. Det er nemlig en bank. Altså i den private sektor går jeg ind til nogle mennesker, der sidder og laver bureaukrati dér. Jeg får mine penge, og dem skal jeg bruge, fordi jeg skal betale ekstraskat. Så går jeg over på posthuset. Det er ikke produktivt at lave ekstraskat, men det er produktivt i hvert fald, at de henter disse